

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 206/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Petra Jarkovského – CORYN, Jesenná 8, Prešov, IČO 32 925 042, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Ek 938/2018 a jeho uznesením z 12. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Petra Jarkovského – CORYN o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť Petra Jarkovského – CORYN, Jesenná 8, Prešov, IČO 32 925 042 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Ek 938/2018 a jeho uznesením z 12. februára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ elektronicky doručil okresnému súdu návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol odoslaný z elektronickej schránky jeho právneho zástupcu prostredníctvom portálu slovensko.sk. Okresný súd návrh zaregistroval pod sp. zn. 8 Ek 938/2018 a písomne vyzval oprávneného prostredníctvom jeho právneho zástupcu na vykonanie opravy návrhu na vykonanie exekúcie, okrem iného aj na doloženie splnomocnenia/poverenia od oprávneného pre pani [REDAKOVANÉ], ktorá návrh na vykonanie exekúcie autorizovala (podala), a pre prípad nesplnenia uvedenej povinnosti poučil, že návrh na vykonanie exekúcie môže odmietnuť alebo zamietnuť podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ okresnému súdu 3. augusta 2018 doručil podanie – opravu väd návrhu na vykonanie exekúcie, avšak nepredložil okresným súdom požadované splnomocnenie/poverenie od oprávneného – sťažovateľa pre pani [REDAKOVANÉ] s vyjadrením, že menovaná je oprávnená autorizovať návrh na vykonanie exekúcie, ako aj iné podania prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy podľa § 13 ods. 7 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon 305/2013 Z. z.“), preto je toho názoru, že nie je potrebné dokladať ďalšie splnomocnenie pre menovanú. Okresný súd následne prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka opätovne vyzval sťažovateľa na predloženie plnej moci pre pani [REDAKOVANÉ] a po zotrvaní na predošlej argumentácii vyjadrenej v reakcii na výzvu okresného súdu (podanie doručené okresnému súdu 11. septembra 2018, pozn.) rozhodol uznesením sp. zn. 8 Ek 938/2018 z 24. októbra 2018 tak, že návrh na vykonanie exekúcie zamietol a nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal.

Sťažovateľ proti označenému rozhodnutiu okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom podal sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol. Okresný súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia poukázal na to, že autorizáciou úkonu sa rozumie vyjadrenie súhlasu s obsahom právneho úkonu a s vykonaním tohto právneho úkonu s odkazom na znenie § 3 písm. o zákona 305/2013 Z. z., a tiež, že autorizáciu je podľa zákona 305/2013 Z. z. možné vykonať viacerými spôsobmi, ktoré zákon člení v závislosti od subjektu, ktorý autorizáciu vykonáva, a samozrejme, od právneho úkonu, ktorý má byť uskutočnený (bod 34 napadnutého uznesenia, pozn.). V bode 36 odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že *„z potvrdenky o overení (výsledok overenia KEP) však vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie nebol autorizovaný splnomocneným zástupcom JUDr. Michalom Feciľakom, ale autorizovala ho svojim osobným kvalifikovaným certifikátom uloženým na eID (na elektronickom občianskom preukaze s čipom) p. [REDAKOVANÉ], ktorá nie je zapísaná ani v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory, ani v zozname advokátskych koncipientov. Z obsahu súdneho spisu zároveň vyplýva, že oprávnenie p. [REDAKOVANÉ] konať za oprávneného v danom exekučnom konaní, resp. minimálne podať návrh na vykonanie exekúcie v mene oprávneného, nebolo súdu preukázané, a to ani na základe opakovanej výzvy adresovanej tak právnenému zástupcovi oprávneného, ako aj priamo oprávnenému“*, preto ide o nedostatok procesnej podmienky konania, ktorej následkom je zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie.

3. Sťažovateľ nespokojný s napadnutým uznesením okresného súdu sa obracia na ústavný súd so svojou ústavnou sťažnosťou. Tvrdí porušenie svojich označených práv a zotrváva na svojej právnej argumentácii tak, ako ju predstrel v napadnutom konaní pred okresným súdom. Tvrdí, že okresný súd konal nad rámec zákona a rozhodol arbitrárne, čím malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. *Základné právo Petra Jarkovského - CORYN, Jesenná 8, 080 05 Prešov, IČO: 32 925 042, podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Ek 938/2018 a jeho uznesením sp. zn. 8 Ek 938/2018 zo dňa 12. 02. 2019 porušené boli.*

3. *Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8 Ek 938/2018 zo dňa 12. 02. 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

4. *Sťažovateľ si uplatňuje nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia voči porušovateľovi v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania, a to trovy právneho zastúpenia vo výške 415,51 EUR...“*

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrh, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

12. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať,

či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj analogického práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom a napadnutým uznesením okresného súdu.

14. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu a jeho predchádzajúceho postupu v tomto konaní konštatuje, že dôvody, ktoré sťažovateľa viedli k záveru o porušení jeho označených práv, sú neopodstatnené. Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu citovaného v bode 2 odôvodnenia tohto rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol autorizovaný pani [REDAKOVANÉ], ktorá ho autorizovala svojím zaručeným elektronickým podpisom, teda neautorizovala ho v mene osoby právneho zástupcu, z ktorého elektronickej schránky návrh odoslala. Inými slovami, pani [REDAKOVANÉ] na autorizáciu elektronickeho podania návrhu na vykonanie exekúcie nepoužila tzv. mandátny certifikát. Z autorizácie vykonanej pani [REDAKOVANÉ] teda nevyplývalo, že je oprávnená konať v mene právneho zástupcu sťažovateľa a z obsahu súdneho spisu zároveň nevyplývalo, že by bola oprávnená konať v mene sťažovateľa. Skutočnosť, na ktorú poukazoval sťažovateľ, že menovaná je oprávnená autorizovať návrhy právneho zástupcu podľa § 13 ods. 7 zákona č. 305/2013 Z. z., je za daných okolností irelevantná, pretože menovaná použila svoj osobný

elektronický podpis s využitím identifikátora vlastného rodného čísla, pričom išlo o podanie, ktoré vzhľadom na svoju povahu (návrh na začatie konania, pozn.) malo byť autorizované advokátom, pretože tak by bol vyjadrený súhlas s obsahom právneho úkonu a zároveň aj s vykonaním tohto právneho úkonu. Keďže podpísaním pani [REDAKOVANÉ] (autorizáciou, pozn.) okresný súd nemal za preukázaný advokátov súhlas s obsahom právneho úkonu, na ktorý mal splnomocnenie od sťažovateľa, je ústavne akceptovateľný právny záver, že návrh nebol autorizovaný oprávnenou osobou. Ústavný súd tak konštatuje, že právne úvahy a závery uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia a predchádzajúci postup súdu možno považovať za ústavne súladné, rešpektujúce na vec vzťahujúcu sa právnu úpravu.

15. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že okresný súd v obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavne konformným spôsobom reagoval a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia a dostatočne artikuloval dôvody, prečo nemohol akceptovať argumentáciu sťažovateľa.

16. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014) ďalej vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

17. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré

majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

18. Vychádzajúc z uvedeného a zo skutočnosti, že okresný súd primeraným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa normy týkajúce sa elektronickej komunikácie s orgánmi verejnej správy a náležite odôvodnil svoje napadnuté uznesenie, ústavný súd konštatuje, že neexistuje relevantná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na jednej strane a napadnutým postupom a napadnutým uznesením okresného súdu na druhej strane, preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v petite jeho sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019